

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ตาดัดสันดาน

ทองคำที่ได้เพิ่มหลังมอบเข้าคลังหลวงแล้ว ถึงวันที่ ๒๕ เมื่อก่อนนี้ ได้ทองคำ น้ำหนัก ๕๙ กิโล ๓๖ บาท ๑๒ สตางค์ นี่ละที่ว่าทองคำประเภทชิมซาบ ก็ได้ขนาดนั้น ของเล่นเมื่อไร นี่ทองคำประเภทน้ำไหลซึม เห็นไหมนี่ถ้าไม่พูดอย่างนี้จะไม่มีเลย อันนี้จะเข้าคลังหลวง ถ้าไม่พูดเลยอันนี้ไม่มี เราถึงได้พยายามเสมอ เพราะเราเป็นห่วงลูกหลานในสุดท้ายภายหลัง ทองคำไม่ใช่จะได้ง่ายๆ นะ เมืองไทยเรามีมานานเท่าไร มีใครเอาทองคำมอบเข้าคลังหลวงของเราเป็นกอบเป็นกำ เห็นเงียบๆ อยู่งั้น ก็ฟังมาได้ตอนที่ออกช่วยชาติ นี่ ทองคำได้ตั้ง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลครึ่ง เรียกว่าเข้าเรียบร้อยแล้ว อันทองคำประเภทชิมซาบนี้ยังไม่ได้เข้า จะมาเรื่อยๆ จะได้เพิ่มขึ้นๆ คลังหลวงของเราจะเป็นที่แน่นหนามั่นคง

ทองคำนี้เป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาติ เราคิดหมดเรื่องเหล่านี้ก่อนที่จะระบายหรือประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ เราคิดหมดแล้ว คิดห่วงหน้าห่วงหลังเพื่อลูกหลานของเรา ลูกหลานคนไทยเราจะได้อาศัยนี้เป็นลมหายใจต่อไปๆ เมื่อเป็นกาลอันควรที่จะได้อยู่อย่างนี้ เราจึงได้รับกวนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ใครมีมากมีน้อยก็ให้พยายามชวนชวายเป็นเพื่อลูกหลานของเราเองไม่ได้เพื่อใครนะ เหล่านี้เพื่อลูกหลานของเราเองนั่นละ เราตายไปแล้วลูกหลานเรายังไม่ตาย ก็จะได้อาศัยกันไปเรื่อยๆ อย่างนี้ เราจึงได้พยายามพูดในระยะหรือเวลาที่ควรพูด ซึ่งตรงกับระยะที่เรามอบทองคำเข้าคลังหลวงให้มันสับสนต่อ ถ้าหยุดนี้แล้วจะปุบปับมาขออีกไม่เหมาะสม

เวลานี้เป็นเวลาที่เหมาะสมที่ ฝนตกมาหนักๆ แล้วค่อยเบาลงๆ ขาดปุบไปเลยนี้ลำบากหนา ปุบปับตกมา ฝนอะโรมาตกหนักนี้ หน้าฝนมีท่าไม้ไม่ตก เข้าใจไหมละ ตั้งแต่ฝนตกเขาก็ตำหนิ อันนี้ก็เหมือนกันจะต้องถูกตำหนิ อยู่ๆ มาขอทองคำอีกมันอะไรกัน นี่มันยังต่อกันอยู่ ค่อยสับสนค่อยทอดมาเรื่อยๆ ไหลซึมมาเรื่อย ก็ไม่มีใครว่าใช้ไหมละ ก็อย่างนี้แหละ เราเป็นห่วงบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา อย่างที่ได้มานี้ของน้อยเมื่อไร ทองคำน้ำหนักตั้ง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลครึ่ง ได้เรียบร้อยแล้วเข้าแล้ว สำหรับดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า อันนี้เข้าเรียบร้อยแล้วเหมือนกัน ส่วนดอลลาร์เราไม่ค่อยเป็นห่วงอะไรมากนักเหมือนทองคำ ทองคำนี้รู้สึกมันแน่นมันหนักในใจอยู่ตลอด มันกระเทือนอยู่ตลอด จึงต้องได้ระบายและประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ ให้ค่อยไหลเข้ามาๆ

เรามีทองคำในคลังหลวงของเราแล้วสะดวกทุกอย่างนะ เอาไว้นั้นละไม่ต้องไปจับไปจ่ายที่ไหน เป็นความมอบอุ้นทั่วประเทศไทย การซื้อการขายแม้จะติดหนี้ติดสินก็ได้

สบายๆ เพราะทองคำเป็นเครื่องยืนยันรับรองไว้แล้ว สำคัญตรงนี้นะ คิดดูประเทศอื่น ๆ ที่ค่าเงินเขาลดฮวบๆ เงินผู้มีทองคำเหยียบหัวเอาๆ อย่างที่เราเห็นนั่นละ ที่ค่าเงินของเขาสูงก็คือว่าเขามีทองคำอยู่ในคลังของเขานั่นเอง เราไม่มีก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรแหละ จึงต้องให้มีเอาไว้ๆ ดอลลาร์ของเราออกดอกไม่ใช่น้อยๆ นะ ลิบล้านนี้ ดอกมันเท่าไร อย่างนี้แล้ว มันขึ้นเรื่อยออกดอกเรื่อย ส่วนทองคำไม่ได้ว่า ไม่มีดอกอะไร มีแต่รัศมีของดอกให้เย็นไปหมดทั่วเมืองไทย สะดวกไปหมด เรียกว่ารัศมีของดอกทองคำ

เราห่วงใยพี่น้องชาวไทยเราไม่ใช่น้อยๆ นะ ห่วงมาก จึงต้องได้รบกวนกันอยู่เสมอรบกวนเรื่องนั้นรบกวนเรื่องนี้ เพื่อจะซ่อมให้เป็นที่แน่นหนามั่นคง สำหรับเงินไทยเราอย่าไปหวังนะที่จะเข้าคลังหลวง บอกตรงๆ เลย มันไปเข้าคลังหลวงตามโรงพยาบาล โรงร่ำโรงเรียนหมดแหละ เงินสดนี่นะไปเข้าตามคลังหลวงโรงพยาบาล โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการต่างๆ ดอลลาร์เวลานี้ก็ได้พูดแล้ว คือเราพูดอะไรเป็นอย่างนั้นทุกอย่าง การดำเนินงานทุกอย่างมานี้ เราไม่เคยได้ตำหนิเราว่าผิดพลาดไปด้วยเจตนาหนึ่ง ไม่มีเจตนาหนึ่ง แต่ผิดพลาดนี้เราก็ไม่ปรากฏนะ เราดำเนินด้วยความถูกต้องทุกอย่างโดยลำดับลำดับ เราทำอะไรเราทำอย่างนั้น

ที่ว่าดอลลาร์นี้คราวนี้เราก็บอกแล้วว่าไม่แน่นอน ก็เป็นไปตามนั้น คือบอกไว้เลยเนื่องจากเงินสดของเรานี้มีน้อย ไม่ได้เทศนาในที่ต่างๆ ช่วยชาติ เงินไม่ไหลเข้ามาก็ช่วยชาติไม่ได้ ที่นี้เงินดอลลาร์มาเราก็ต้องหมุนเปลี่ยนเป็นเงินไทยมาเพื่อช่วยชาติ เราก็ได้บอกแล้ว ตั้งแต่เราบอก ดอลลาร์เห็นจะไม่เข้าคลังหลวงละที่นี้ ก็ไม่เข้าจริง ๆ จริงไหมล่ะ ออกข้างนอกหมดเลย อันไหนที่ว่าจะเข้าเข้า เช่นอย่างทองคำร้อยทั้งร้อยเข้าตลอด ๆ เลย สมใจที่เราเป็นห่วงมาก ห่วงพี่น้องชาวไทยด้วยทองคำ จึงต้องให้เข้า

ดอลลาร์หมุนไปช่วยพี่น้องชาวไทยเราอีกทางหนึ่งๆ เพราะเงินไทยเราไม่พอ จึงต้องหมุนดอลลาร์มาเปลี่ยนเป็นเงินไทยหมุนกันไปๆ สำหรับทองคำนั้นไม่มีเปลี่ยนมีแปลงไปไหนเลย เป็นทองคำล้วนๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์เข้าหมดๆ ไม่ยอมให้เปลี่ยนเลยอันนี้ เพราะเป็นสมบัติที่เราสงวนมากที่เดียวจะเปลี่ยนไปไหนนะ วางั้นเลย ใครจะมาเปลี่ยนมีแต่ขู่เลย ดีไม่ดีตีข้อมือเอา มาหยิบไม่ได้ตีข้อมือเอา เราหึงหวงมากอันนี้ โห ทองคำเป็นของเล่นเมื่อไร เป็นเครื่องประดับชาติไทยของเราให้สง่างามและแน่นหนามั่นคงอยู่ในนั้นหมด เราจึงได้ย้าแล้วย้าเล่าอยู่งั้น

เมื่อวานนี้ก็ไปโรงพยาบาลพิบูลย์รักษ์ ดูตึกเขาที่สร้าง เป็นบ้านพักเจ้าหน้าที่ สองหลังพร้อมกัน พิบูลย์รักษ์หนึ่ง ศรีเชียงใหม่หนึ่ง เมื่อวานนี้ไปดูเฉพาะพิบูลย์รักษ์ ต่อไปเราจึงจะไปดูศรีเชียงใหม่ พอดีศรีเชียงใหม่มาเอาของในโกดัง ที่นี้ยังไม่ให้ ต้องทราบไว้ก่อนก็มาเอาแล้วเราจะไปตามให้อะไรใช้ไหม ไม่งั้นวันหลังวันนี้อาจไปแล้วนะ นี่เขามาแล้ว วันนี้

ก็ไม่ให้ จะไปที่อื่น ไปดูเขากำลัษณ์ชั้นสอง เทคนทอะไร ศรีเชียงใหม่กับพิบูลย์รักษ์ แพลนเดียวกัน เป็นบ้านพักเจ้าหน้าที่ เช่นเดียวกับบุงคล้า บุงคล้าก็เหมือนกัน สามชั้น ให้แล้ว เวลานี้ขึ้นพร้อมกันตึกสองหลัง ทางโนนสะอาดเขากำลัษณ์จะเริ่มมุง ตึกใหญ่ะนี่ ๒๒ ล้าน อีกหลังหนึ่งดูว่า ๘ ล้าน พอดี ๓๐ ล้าน หลังเล็กเสร็จแล้ว หลังใหญ่กำลังเวลานี้ กับสองหลังนี้ (พิบูลย์รักษ์กับศรีเชียงใหม่) แล้วโรงเรียนยังอีกหลายล้านอยู่นี้(บ้านกกสะทอน) ก็อย่างนั้นละหมุนตลอดนะเงิน มีเท่าไรหมุนตลอด ๆ

แต่เราพอใจด้วยความเมตตาของเรา เป็นความบริสุทธิ์ล้วน ๆ เลยทีเดียว เราระลึกไม่ได้เลยว่าเราได้ทุจริตต่อพี่น้องทั้งหลายด้วยเจตนา แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่ปรากฏเลย ขนาดนั้นแหละ เราจึงอบอุ่น สมกับว่าเมตตาจริง ๆ สมร้องโก้กจริง ๆ ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว ที่ว่าเขามาถวายเป็นอัยาศัยของเราเนี่ย โอ้ย ออย่ามาพูด ไปอันเดียวกันหมดเราไม่เคยสนใจนะ อะไรมาเท่าไร ๆ ตูมเลย ๆ เราไม่เคยสนใจ ไปสนใจอะไร วันหนึ่งฉันให้ตายมันก็ตายแล้วมันอดอยากอะไร ผู้บักพร่องขาดแคลนมีอยู่มากมาย ดูกันให้ทั่วถึงซี นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมมีแต่กระจายทันทีเลย จะมามองเห็นแก่ตัวไม่ได้เลยธรรม กระจายออกทันทีเลย มีมากมีน้อยมันจะกระจายออกไปของมัน เป็นอยู่ในนั้นแหละ ต้องให้ทั่วถึง ๆ นอกจากสุดวิสัยก็จำเป็น

เมื่อวานนี้ก็โอนไปทางกรุงเทพ ๓ ล้าน บอกทางโน้นไว้แล้วทางโน้นจะคิดสงสัยอยู่ เราถ้าลงได้พูดแล้วไม่มีสอง เป็นอย่างนั้นตลอด ไม่เคยมีทะเลาะทะเลาะ เพราะฉะนั้นใครมาทะเลาะทะเลาะกับเราจึงไม่ได้ อย่างพวกเปรตพวกผีนี้มารบทางนั้น มาออกช่องนี้ หลอกช่องนั้นช่องนี้ เราฟังไม่ได้เลย สกปรกเอาสุดประมาณกับธรรมนะ เข้ากันไม่ได้ อย่างพวกเปรตพวกผีกำลังทำลายศาสนาอยู่เวลานี้ ตัวใหญ่ ๆ มันสมเด็จนะ ไม่ใช่เล่น ๆ เราพูดตรง ๆ นี่ธรรมพูดอย่างตรงไปตรงมา เป็นหัวหน้าใหญ่มหาโจรปล้นศาสนาเวลานี้ กำลังนะศาสนา กำลังถูกปล้นจากเพศผ้าเหลือง ๆ นี่ละ พูดจริง ๆ ผ้าเหลืองต่อผ้าเหลืองฟาดกันเป็นอะไรไป คนหนึ่งทรงธรรมทรงวินัยไว้เต็มเหนี่ยว ใครมาแตะไม่ได้ธรรมวินัยรักษาตลอด คนหนึ่งมาทำลายต่อหน้าต่อตามันดูได้หรือ ดีที่ไม่ตีหน้าผากเอาต่อหน้าเลย

มันต้องมีตลกบ้างซี คำพูดของเราเอาแน่ไม่ได้นะ คือพูดตรง ๆ เลย มันไม่มีพิษมีสง ออกทางไหนเป็นธรรมทั้งนั้น เราไม่มีอะไรเจตนาร้ายต่อโลก เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่เคยมี มีแต่เรื่องธรรมล้วน ๆ จะตำหนิติชมตรงไหนตรงเป้ง ๆ เลย เพราะฉะนั้นจึงมาค้ำเราไม่ได้ เราฟาดไปตรงไหนเจ็บเลย ๆ ไม่เจ็บบย้งงี้ก็มันถูกต้อง ของผิดมันรุ่มร่าม ๆ เข้ามา ลูกกลมเข้ามา ดีเอา ๆ ซี แล้วมันจะมาตอบได้ยังงี้ ก็ทางหนึ่งถูกนี่นะ ยกคัมภีร์ตีหน้าผากเอา นั้น ว้างละเรา

ที่นี้ศาสนาเราก็เดือดร้อน พระผู้ทรงศีลทรงธรรมนั้นละเป็นผู้รักษาอยู่ ท่านเลยเดือดร้อนไปตามๆ กันเวลานี้ ผู้ทำลายศีลธรรมทำลายหัวใจของชาวพุทธเรา ทำลายศาสนา มันก็ทำลายอยู่อย่างนั้นจะว่าไง หัวหน้าใหญ่มันเป็นพระเสียด้วย เอาผ้าเหลืองมาโปกหัวมัน เอาอำนาจปาๆ ถื่อนๆ เข้ามาโปกเรา บังคับที่นั่นบังคับที่นี่ เราพูดจริงๆ ยังไม่เห็นปรากฏว่าบังคับเฉพาะวงกรรมฐานเรา ก็เราอยู่วงบนเวทีแล้วนี่ มาทางไหนละ อ้าวจริงๆ นะเราไม่มีถอยเลย คอขาดขาดไปเลยให้ถอยไม่มี ถ้าลงว่าธรรมแล้วสละเลยเรา ไม่เคยเสียตายชีวิตให้เหนือธรรมไปได้เลย ธรรมต้องเหนือตลอด ตายก็ตายเลย เราเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นการพูดทุกสิ่งทุกอย่าง เราพูดด้วยความเชื่อมั่นในอรรถธรรมทุกอย่างที่เราจะไปพูดไม่ผิดบอกรั้งเลย จะพูดแบบไหนก็ตาม โต้ตอบแบบไหนก็ตามนำธรรมมาโต้ตอบตลอดเวลา เราไม่ได้เอาโลกๆ มาใส่ละ ไม่เอา มันขวางหัวใจ พูดไม่ได้ละ ทางไหนๆ ผิดแล้วยังจะฝืนพูดไปไม่ได้เลย มันหากเป็นอยู่ในหัวใจนี้ละ มันขัดกัน ถ้าถูกแล้วผางเลยออกเลยๆ ไม่รอ

เราช่วยโลกนี้ก็เรียกว่าช่วยมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ทั้งด้านศาสนาก็ไม่พ้นเราอีกแหละก็อย่างนี้ละ มันยุ่งยากๆ เข้ามาจะทำลายศาสนาต่อหน้าต่อตา มันก็ตีกันเอากันอยู่อย่างนี้ทางโลกก็ตั้งที่เห็นมาแล้วนั่นแหละ ที่ไหนที่ควรคัดค้านต้านทานก็เอากันอย่างหนักเหมือนกัน เพราะเป็นธรรมนี้ เราพูดคำไหนออกเป็นคำคัดค้านต้านทานก็ดี เป็นธรรมทั้งนั้นๆ ธรรมนี้เป็นความถูกต้องดีงาม สมบัติอันนี้เป็นคุณค่ามาก อะไรจะเหนือธรรมไปได้ ธรรมครอบไว้หมดๆ นั้นสมบัติอันนั้นสมบูรณ์ดี อะไรมาแต่จะต้องทำลายสมบัติอันนี้ไม่ได้ ตีกันเลย นั้น ผู้รักษา รักษาอยู่มาทำลายกันทำไม

เราช่วยเต็มกำลังจริงๆ ในชาตินี้ เรียกว่าเราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยของเรา มีอะไรจึงว่าท่วมหมดเลย ไม่ให้มีเหลือเลยในตัวของเรา ไม่ให้มีเหลือจริงๆ เรื่องเกี่ยวกับเจ้าของเรียกว่าไม่มีเลย มีแต่ห่วงโลกห่วงสงสาร ตื่นขึ้นมาบีบจิตจะเป็นแล้ว แม้นั่งภาวนาอยู่ มันก็ออกของมันอยู่ตลอด พิจารณา อันนี้พูดไม่ได้ เป็นเรื่องภายในเป็นอยู่ในหัวใจเต็มหัวใจประจำเลย ก็พูดไม่ได้ สิ่งที่ไม่ควรพูด พูดหาอะไร ไม่ควรก็คือว่าขัดธรรมแล้ว สิ่งไหนที่ควรพูด พูด พูดได้เต็มปากเลยเรา

สมบัติก็ไหลเข้ามาอย่างที่พี่น้องทั้งหลายเห็นนี่ละ ไหลเข้ามาเท่าไรกับไหลออกตลอดๆ อยู่อย่างนี้ แต่ส่วนไหลออกไม่ค่อยมีใครรู้ นอกจากพูดให้ฟัง คือมันออกเสียบๆ เช่นเช็คใบเดียวสักเท่าไร เนาะเท่านั้น ไม่บอกก็ไม่มีใครทราบ แต่เวลาเข้ามา เข้ามาที่ไหนเห็นหมด นี่ละที่เขาเหมาว่าหลวงตาบัวเป็นเศรษฐีเงิน เขาเหมาเอาตอนที่เห็นเข้ามา เขาไม่เห็นเวลาออกซี นี่เรามันเข้าเนื้อตรงนี้

เวลาเข้าใครก็เห็นด้วยกันทุกคน เวลาออกไม่เห็น มันขโมยไปไหนอิตาลี เขาว่าอย่างนั้นก็ได้อะไรไหม ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ขโมย เขาว่าขโมยไปไหน หามาให้เท่าไรก็ไม่พอๆ ก็แบบนี้ละ แบบเงียบๆ เช็คแต่ละใบๆ ของง่ายเมื่อไรจ่ายเรื่อยๆ อยู่อย่างนั้น ไม่มีเหลือแหละสำหรับเรา คือจิตมันเปิดโล่งหมดเลย เรียกให้เต็มศัพท์เต็มแสงในหัวใจเรา คือไม่มีอะไรติดใจเลย มีแต่ความเมตตาสงสารเปิดโล่งหมดในหัวใจ แบบตลอด มีเท่าไรออกหมดๆ เลย เรื่องที่จะเก็บจะอะไรไว้เราบอกไม่มี ตายก็ตายไป หมดไปเลยละ

เราได้สร้างความดีงามไว้แก่โลกแล้วเราเป็นที่พอใจ สำหรับเราก็สร้างเต็มกำลังแล้ว จนกระทั่งถึงขั้นพอ เราก็บอกแล้วว่าเราพอทุกอย่างแล้ว นี่ละธรรมชาติได้เต็มปาก ทำไมพูดไม่ได้ธรรมชาติ ของดิบของดี โลกทั้งหลายกราบไหว้บูชากันตลอดเรื่องอรรถเรื่องธรรม ทำไมจะนำธรรมมาพูดไม่ได้ มันขวางตา ปากไหนปากอมขี้มันนะ ถ้ามามี ดีปากมันให้มัน ขี้แตกปากออกอีก พูดไม่มีศัพท์มีแสง ไม่มีเหตุมีผล นี่พูดมีเหตุมีผลนะ ช่วยจริงๆ นะช่วยโลก ช่วยไม่มีอะไรเหลือเลย เราเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะเราอยู่นี้เราอยู่เพื่อโลกเฉยๆ นะ ถ้าเรื่องธาตุขันธ์เราโดยลำพังนี้มันหนัก อยู่ไปทำไมเท่านั้นพอ

ลมหายใจฟอดๆ อยู่ที่นี่มันก็อยู่ด้วยความทุกข์ทรมานของธาตุของขันธ์ จิตไม่รับจิตก็ทราบอยู่ เพราะเป็นเจ้าของของสิ่งเหล่านี้ เจ็บตรงไหนๆ มันก็ทราบ ความรับทราบมีอยู่ นั้น เป็นภาระให้ดูแลมันอยู่ตลอดเวลา ส่วนจิตจะดูแลอะไรเราพูดจริงๆ เราไม่เคย ว่าจะระวังจิต จิตจะผิดอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี เราบอกตรงๆ เลย อิสระเต็มตัว เลยโลกเลยสงสารไปเสียอย่างเดียวไม่มีอะไรเข้ามาแย้งเข้ามาขัดได้เลย มีแต่กิเลสอย่างเดียว พอกิเลสขาด สะบั้นไปแล้วไม่มีอะไรเข้ามาขวางใจ โล่งที่สุดเลย

จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายปฏิบัติ พูดคนเดียวเขาจะว่าเราเป็นบ้า หรือเขาไม่หา เขาเข้าใจว่าเราเป็นบ้าจริงๆ เขาก็ว่าเราเป็นบ้าได้อะไรไหม เขาไม่หาละเขาเข้าใจอย่างนั้น เขาก็ว่าเราเป็นบ้า แต่เราไม่เป็นบ้าละซีเข้าใจไหม เขว่ามันก็ผิดเขานั้นแหละ เพราะเราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว สมจิตสมใจเจตนาเกิดในชาตินี้เรารู้มีใจทุกอย่าง ตั้งแต่บำเพ็ญมา ตั้งแต่เป็นฆราวาสก็เคยเล่าให้ฟังไปขโมยอ้อยเขา นั้นละมันก็มีปัญญา เราได้ชมปัญญาอยู่นะ ปัญญาโจรผู้ร้ายเด็ก เรายังไม่ลืมนะไปขโมยอ้อย

อ้อยเขาอยู่ข้างๆ เดินลงไป บ่อน้ำอยู่ทางนั้น แล้วอ้อยเขาปลูกอยู่มุมรั้วเขา มุมสวนเขา อ้อยดำสวยงามมาก ไปวันไหนมองเห็นอยู่ มันก็อยากขี้เด็ก เลยชวนพี่ชายไป วันนั้นเราไปขโมยอ้อยเขา พี่ชายก็เฉยๆ พูดตามภาษามันโง่กว่าเรา เอ้า พูดตรงๆ มันโง่กว่าเรา บักท่า ให้เต็มยศก็ว่ามันโง่กว่าเรา บักท่านี้ พอไปขโมยอ้อย เขาก็ปิดประตูด้วยดี แต่เด็กมันลอดเข้าไป ที่แรกก็ขโมยนะเงียบๆ เข้าไป พอเห็นลำนี้ตัวอย่างนั้นอย่างนั้นขึ้นละนะ ลำนั้นก็ดีลำนี้ก็ดีเสียงลั่น ตัดอ้อยได้คนละลำออกมา เราไม่ลืมนะ เอาคนละลำเท่านั้นละออกมา

พอลอดตัวเอาอ้อยออกมาเนี่ย เจ้าของมาซิ ป้าฝ้าย เราไม่ลืมนะ เรายังชมแกอยู่เนาะ เป็นญาติกัน ลักเป็นลุงเป็นป้า เรายังชมแกอยู่เนาะ เราเป็นเด็กตามันก็ดูรู้อยู่ เราผิดเราก็รู้ เขาถูกเขาจะว่าอะไรเราเขาก็ว่าได้ แสดงอาการอะไรกับเราก็ได้นี้ เขาถูก เราผิดนี้ พอเดินมานี้เรากำลังลอดมานี้ แกมายืนนี้ เด็กเหล่านี้สูมาทำไมมาขโมยอ้อยกู่ละ ยิ้มๆ ก็มันเกินกว่าที่เขาจะถือสา อายุประมาณลัก ๖ ปีนี้ละมั้ง พี่ชายก็ ๗-๘ ปี ยืนอยู่หน้ายิ้มเนาะ ไม่มีหน้าบึ้ง เป็นสาวด้วยนะ สาวงามเสียด้วย พูดตรงๆ อย่างนี้แล้ว เรียกป้าฝ้าย แกเป็นคนขาวเหมือนฝ้าย เขาเรียกฝ้าย

พอมายืนนี้ เด็กเหล่านี้สูทำไมไปขโมยอ้อยกู่ละ แล้วยิ้มๆ โห้ย มันแก้ตัวเก่งนะ เราเลยไม่ลืม ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมหิวมากผมเลยมาตัดอ้อย ตัดอ้อยแล้วจึงจะไปบอกป้า แล้วถึงจะไปบ้าน ถ้างั้นป้าก็เอาเสีย อ้อยกู่ไม่เอาแล้ว สุดท้ายแล้วก็เอาเสีย แกพูดยิ้มๆ ตลอดนะ เราดูหน้าแกอยู่เนี่ยนะ แกไม่มีอะไรกับเด็ก ยิ้มๆ ตลอด สุดท้ายแล้วก็เอาเสีย โอ้ย ดีใจ ไปก็ไปโฆษณาซิ ไปขโมยอ้อยเขา โฆษณาให้พ่อตาฟัง พ่อตาก็ตามไปบ้านเขาละซิ เด็กเหล่านั้นไปขโมยอ้อยสุรุโหม

เขาไม่ได้ขโมยนะน้ำ เขาบอกเขาหิวมาก เขาไปตัดอ้อยแล้วเขาจะไปบอกฉันที่บ้าน ตัวขโมยมันไปบอกกู่แล้ว มากี่ขนาด อะไรก็ช่างหัวเขาซี ป้าฝ้ายนะว่า อะไรก็ช่างหัวเขาซี เขาไม่สนใจเลยละที่ว่าเด็กขโมย มันไปขโมยสุจังๆ เขาไปบอกกู่แล้ว เขาว่าขโมยแล้วเวลาเจอสูแล้วเขาว่าอย่างนั้นต่างหาก ตัวขโมยละนั้น ช่างหัวเขาซี มากี่ขนาดเรา ให้ไปหุงข้าวหุงน้ำหาอาหารการกินเตรียมให้เด็ก เขาจะมามัดเด็กสองตัวนี้เข้าตะรางวันนี้ มันไปขโมยอ้อย โอ้ย ร้องห่มร้องไห้ขึ้นบนบ้าน เราไม่ลืมนะ วิ่งเข้าห้อง นั้นละเข้าห้องแล้วเขายังเอาได้ง่าย วิ่งลงจากห้องโดดลงทุ่งนา เราไม่ลืมนะ พ่อตาตัดสันดาน คือกลัวเด็กจะเสียนิสัย มันจะเป็นขโมย

นี่เวลามันเป็นเด็กมันเป็นขโมยก็ได้เล่าให้ฟัง เป็นประวัติดีอยู่เนาะ มันแก้ตัวได้เก่งนะ บอกว่าผมไม่ขโมยนะป้า ผมหิวมาก ผมตัดแล้วผมจะไปบอกป้าแล้วผมจะเอาไปบ้าน มันก็เก่งอยู่เนาะ เอ้ โวหารเด็กนี่ก็ชอบกล เราก็ได้ชมโวหาร โวหารเป็นโจรก็ตาม แต่นิสัยมันพลิกได้ ธรรมดา มันก็ต้องยอมรับ นี่บอกว่าผมไม่ได้ขโมยจนเขาเชื่อ นี่เราก็ไม่ลืม และการปฏิบัติตัวตั้งแต่นั้นมามันก็ไม่เคยมี เรื่องความซำซาลามกเป็นนิสัยอย่างนี้มาตั้งเดิมไม่เคย ใครที่เป็นพวกเพื่อนฝูงหรือใครเป็นคนไม่ดีไม่คบนะ ไม่เอา ไม่คบตลอดมา

พอดีได้เข้าบวชปีนี้ชีวิตเป็นพระเลย ตั้งแต่วันบวชมาชีวิตเป็นพระล้วนๆ มาเลยตลอดจนกระทั่งปัจจุบัน จึงว่าเราพอใจทุกอย่างในการดำเนินของเรา ตลอดจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ที่ได้ช่วยโลกช่วยสงสารที่เราไม่ได้คิดได้คาดไว้เลย เรื่องสายบุญสายกรรม มันก็มาเกี่ยวโยงกัน ไม่ใช่สายบุญสายกรรมไม่มีใครยอมเชื่อ ไม่มีใครทำตาม แล้วเรา

เองก็ไม่สามารถและไม่มีแก๊สที่จะเป็นผู้นำได้นะ มันหากเกี่ยวโยงกันในสายบุญสายกรรม เคยเป็นญาติ เป็นพี่เป็นน้อง เป็นเพื่อนเป็นฝูง เป็นเจ้าเป็นนาย เป็นครูเป็นอาจารย์ มันเกี่ยวโยงกันมามันก็ลงกันได้ง่าย ว่าอะไรปู่บลงเลยๆ ไปด้วยกัน มันเกี่ยวกับสายบุญสายกรรม

เราก็พิจารณาเต็มกำลัง แต่อย่างนี้เราไม่ค่อยพูดละ มันถึงได้ลงกันคนเรา ที่นี้เวลาเป็นไปยังไงๆ นี้ ว่าอะไรเป็นอะไรเป็นอย่างนั้นขึ้นมาทันทีๆ คิดดูซิอย่างทองคำเราคิดเมื่อไรว่าจะได้ถึง ๑๑ ตันนี่นะ มันก็ได้ขนาดนั้น ว่าอะไรปู่บได้ตรงนั้น ว่าตรงไหนได้ตรงนั้นๆ พร้อมเพรียง เรียกว่าลงใจกันๆ สละกัน นั่นความลงใจ ถ้าไม่เชื่อมั่นไม่ลงใจ ใครจะมาให้ละ แล้วทองคำเหล่านี้ เงินเหล่านี้จะได้มาจากไหน ไม่ได้ นี่คือการลงใจกันที่มันเคยลงกัน เคยเชื่อถือกัน ลงกัน แล้วก็ไปกันได้ง่าย ๆ

นี่ทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑ ตันกว่าแล้ว นี่ยังได้อีก ๕๙ กิโลแล้ว นี่จะไหลไปเรื่อยๆ ค่อยๆ ไปเรื่อย เราพอใจ เพราะเป็นห่วงบรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายชาวไทยเรามาก เวลาเราตายลูกหลานทั้งหลายของเราจะได้มีความอบอุ่น จึงต้องขนสมบัติไว้ให้ลูกให้หลานนั้นแหละ เราทำนี้เราไม่เพื่ออะไร สำหรับพี่น้องของเรา ก็เพื่อลูกหลานของเราอีกละซิ ที่จะสืบต่อกันไปในมรดกอันสำคัญนี้ เราจึงพยายามเสียในโอกาสที่เหมาะสม ควรจะได้ก็ขอให้ได้ไป ว่างั้น ถ้าเลยจากนี้แล้วจะไม่ได้ เราก็มีโอกาสนี้ละ จึงพยายามให้ทองคำค่อยไหลซึมเข้าไป

เวลาตายแล้วเราไม่ได้ยากอะไร สำหรับเราเองเราพูดจริงๆ พูดอย่างเปิดเผยเต็มหัวใจเรา ออกมาจากเต็มหัวใจ จะสะทกสะท้านกับสิ่งใด ไม่มีอะไรที่จะแน่นอนยิ่งกว่าใจกับเรื่องราวรู้จักกันเองในหัวใจของเราเอง เรารู้หมดแล้วทุกอย่าง อย่างมาเทศน์บ้างๆ เหล่านี้เหมือนกันออกมาจากความแน่ใจหมดเรียบบร้อย ไม่ได้เอาแบบลูปๆ คลำๆ มาสอนโลกนะ เพราะฉะนั้นที่ว่าอะไรจะคัดค้านต้านทานนี้เอาอย่างจังๆ เลย เพราะแน่นแล้วๆ ทุกอย่าง ตามอรรถตามธรรม ที่ว่ายอมรับ ยอมรับทันที ที่ไม่ยอมรับบอกไม่ยอมรับทันทีตามธรรมทั้งนั้น เราไม่ได้เอาโลกๆ มาใช้นี่นะ ไม่ว่าแบบไหนๆ ก็ตาม เราจะออกแบบธรรมล้วนๆ ไปเลย จนกระทั่งวันเราตายจะเป็นอื่นไปไม่ได้ ใจดวงนี้เป็นอย่างนั้น มีเท่านั้นละ

(หมอโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชธาตุพนม มากราบขอรับสนับสนุนครุภัณฑ์ทางการแพทย์กับหลวงตา ๙ รายการ รวมเป็นเงินเจ็ดล้านสองหมื่นสามพันบาท) นู่นนะ ฟังซิ เจ็ดล้านสองหมื่น เรามีแต่หัวล้าน หัวล้านนี้มันใช้อะไรไม่ได้ มันไม่ได้เหมือนเงินล้านนะซิ ถึงจนใจตรงนี้ พักไว้เสียก่อนนะ มันหนักจริงๆ นะจนกระดูกกระดูกไม่ได้เลย ก็

ตั้งที่ว่ากำลังจ่ายตลอดเวลา โห หนักจริง ๆ นะเรา จึงต้องได้ขอพักไว้ก่อน เห็นใจหลวงตาเถอะ หนักจริง ๆ เวลานี้มันก็จะเข้ร้อยล้านแล้วกำลังสร้างเวลานี้นะ ไม่ใช่บ่อย ๆ

อันนี้ที่พออุโลกกัน คือไม่ได้จ่ายที่เดียวนะ ถ้าจ่ายที่เดียวเราตายไปนานแล้ว แต่จ่ายเป็นงวด ๆ มันค่อยไหลมาถูไป ๆ อย่างที่เราเคยปฏิบัติมาก็พออุโลกกันไปได้อยู่ ถ้ามีอะไรมาเพิ่มปุ๊บนี้ตายเลย ๆ คือมันพอดี ๆ มาโดยลำดับ จึงขอให้พักไว้ก่อน เท่านั้นละ เราช่วยโลกอยู่แล้ว มันจะค่อยเป็นไป เพราะเราช่วยโลกอยู่แล้วตลอดมา ไม่มีอะไรเก็บสิ่งสมและ พอได้เท่าไรควรจะทำที่ไหนจะทำที่นั่น ๆ เวลานี้จำเป็นจริง ๆ ไม่มีทางจะออก เพราะทางเข้ามันไม่พอ ทางออกจึงไม่มี เอาละที่นี้ให้พร

โยม เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมาหนูได้เรียนถามหลวงตาถึงเรื่องการพิจารณาเวทนาทางกายซึ่งมารุมเร้ารอบด้าน จนกระทั่งไม่ทราบจะพิจารณาส่วนใดก่อน หลวงตาได้ชี้แนะว่าให้พิจารณาตัวที่เด่นชัดที่สุด โดยใช้สติจ่อแล้วเดินปัญญา หนุ้นำไปปฏิบัติตามปรากฏผลแพ้ชนะสลับกันไป แต่สุดท้ายหนูก็เอาชนะมันได้ โดยการเอาสติไปจ่อตามที่หลวงตาชี้แนะ แต่พอเอาสติเข้าไปจ่อเวทนามันก็ยิ่งชัด สมัยก่อนนั้นหนูกลัว ไม่อยากเจ็บปวดทรมาน ไม่อยากให้เกิดเวทนา ถ้าเวทนาเกิดแล้วหนูก็อยากให้เวทนานั้นหายเร็ว ๆ อย่างที่ใจหนูหวัง สมัยก่อนจะต้องพึ่งยา ปัจจุบันร่างกายไม่รับยาดี้อยา จึงต้องพึ่งธรรมชาติแล้วหนูก็พบว่ายิ่งอยากให้เวทนาดับเท่าไร ยิ่งอยากหายป่วยเท่าไร เวทนาก็ยิ่งเพิ่มเป็นทวีคูณ เพราะหนูกลัวตายคะ

หลวงตา ถูกต้อง เราผ่านมามากแล้ว คืออยากให้มันดับเท่าไรมันยิ่งรุนแรง ต้องเอา เป็นยังงิ่พึดกัน เอาปัจจุบันเลย มันเจ็บตรงไหนแยกแยะกันอยู่ในนั้น ๆ ด้วยปัญญา ๆ ไม่ต้องอยากให้หาย ความอยากให้หายนั้นละตัวสมุทัย ที่นี้มันยิ่งรุนแรง หายไม่หายไม่ต้องว่า พึดกันเลย อันไหนมันเป็นทุกข์มาก เนื้อเป็นทุกข์ หรือหนังเป็นทุกข์มาก หรือกระดูกเป็นทุกข์ อะไรเป็นทุกข์ อันไหนเป็นทุกข์ จับทุกข์นั้นเข้ากับกระดูกว่าเป็นอันเดียวกันไหม เทียบแยกแยะกัน และใจที่รับรู้นี้เป็นอันเดียวกันไหม แยกไปแยกมาแล้วมันก็เข้าใจ เวลาคนตายแล้วกระดูกเขาเอาไปเผาไฟไม่เห็นมันว่าอะไร มันเป็นทุกข์อยู่กับหัวใจ ทุกข์อันนี้เขาไม่ได้ว่าอะไร ใจไปหมายเขา พอรู้ใจบีบ ใจหยุดบีบ อันนั้นก็ต่างอันต่างจริง ต่างอันต่างจริงแล้วไม่กระทบกัน ถ้ายังทะเลาะกันอยู่เรียกว่ายังไม่จริง หากจุดลงให้ได้ด้วยปัญญา

เราอย่าไปอยากให้มันหาย ไม่ได้นะ ไม่ต้องอยาก หายไม่หายไม่สำคัญ อะไรปรากฏขึ้นมาให้พิจารณาแยกแยะกัน ระหว่างทุกข์เวทนามันกับร่างกายส่วนต่าง ๆ และจิตที่มันสับสนปนเปกันอยู่นั้น แยกกันไปแยกกันมา ระหว่างแยก เรื่องสติพราภไม่ได้นะ ต้องจ่อตลอด ว่าตรงไหนสติจ่อจ่อ ๆ ต่อไปมันก็เข้าใจ ๆ

โยม หนูสรุปสิ่งที่ไตร่ตรองแล้ว คือเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

หลวงตา มันลงตรงนั้นละไม่ลงไหน พอรวมตัวกันแล้วไม่ต้องบอกมันลงเอง ถ้ามันยังไม่รวม ถึงไปดึงมามันก็ไม่เข้า ก็มีแต่ไตรลักษณ์เฉยๆ ไม่มีความหมาย ถ้าลงสติปัญญาได้หยั่งเข้าถึงกันแล้วไตรลักษณ์อยู่ที่นั่นละ จำขึ้นมาเลย

โยม ในขณะที่หนูพิจารณาแล้วผ่านไปได้ สรุปลงที่ไตรลักษณ์ แต่คราวนี้เวลาพิจารณาผ่านไปได้ จิตจะมีความยินดีที่เราเก่ง กระทบยืมย่องว่าหนูเก่ง

หลวงตา นั่นละมันจะตายตรงนั้นละ อ้าว จริงๆ ตรงที่ว่าเราเก่งมันลืมตัวแล้วนะนั่น ต้องปัจจุบันชดกันตลอด เก่งไม่เก่งไม่ต้องพูด ปัจจุบันชดกันตลอด ความอยากหายอย่าอยากเป็นอันขาด อยากคือกิเลสแล้วนั่น สติปัญญานี้คือมรรค ชดกันตรงนี้ หายไม่หายมันเข้าใจกันเอง พอมันเข้าใจแล้วเรื่องทุกขเวทนามันหายเองเลย ที่มันไม่เข้าใจ อยากหายเท่าไรยังเพิ่ม โหย พูดอย่างนี้มันเป็นทุกอย่างนะเรา พอพูดออกมามันเข้าตาข่ายของเรหมดเลยที่เราพิจารณา ชดกัน สำหรับเราพูดจริงๆ ได้ทุกที เช่นอย่างนั่งตลอดรุ่งนี้ เรียกว่าเอาตายเข้าว่าเลย นั่งตลอดรุ่งๆ

ทุกข์แสนสาหัสในเรื่องร่างกายทั้งหลาย อยู่ที่นั่งตลอดรุ่ง ทุกข์มากที่สุด นี่ละสติปัญญาได้ออกเต็มเหนี่ยว ออกตรงนี้แหละ มันก็เห็นฤทธิ์กันๆ ชนะได้ทุกที ชนะที่ไรจิตมันลงผิงเลย ถ้ามันปล่อยปู้บมันลงผิง จากนั้นแล้วกายหายเจ็บเลย เหลือแต่สักแต่ว่าปรากฏ คำว่าสักแต่ว่าเป็นสิ่งที่เลิศเลอมาก สักแต่ว่าปรากฏเท่านั้น แต่ปรากฏนั้นคือความเลิศเลอ จะไปแยกมาที่สองอะไรไม่ได้แล้วมันจะเป็นสองขึ้นมา สักแต่ว่า ว่าอย่างนั้นถอะเท่านั้นละ นั่นละลงถึงที่แล้ว นี่ละอำนาจแห่งการพินิจพิจารณาแยกแยะเรื่องธาตุเรื่องขันธเรื่องทุกขเวทนาอยู่ในจุดไหนๆ มันเอาทุกข์ไปเหยียบไปย่ำในเนื้อ หนัง เอ็น กระดูก เขาเองอยู่ธรรมดาๆ ทุกข์ตัวนี้มันจองหอง มันไปหาบิบ ทุกข์ตรงนั้นตรงนี้ ไต่เบียดกันเข้าไปด้วยสติปัญญา พอสติปัญญาเข้าถึงตัวแล้วผิงเลย

โยม ให้หนูเป็นเพียงผู้ดูและผู้รู้เท่านั้นใช้ไหมคะ

หลวงตา ไม่แน่นะ เวลามรสุมใหญ่อย่างสีนามิมามันหงายนะ เรามาพูดอย่างนี้มันก็พูดได้มันไม่มีสีนามิ พอขึ้นสีนามิมานี้หงายเลย มันต้องเอากันเรื่องสติปัญญา จะเอาอะไรอื่นมาวัดไม่ได้ เวลาเกิดขึ้นในปัจจุบันของมัน ทุกข์นั้นทุกข์นี้ เวลาสติปัญญาจะมาก็ต้องแก้กันปัจจุบัน จะเอาอดีตอนาคตมาแก้ไม่ได้ เช่นอย่างเราแก้เมื่อวานนี้เราแก้ได้อย่างนี้ จะเอานั้นมาแก้ไม่ได้ ต้องเป็นปัจจุบัน อันนั้นผ่านไปแล้วก็เลย ค้นหาใหม่เป็นปัจจุบัน แม้จะเป็นเหมือนของเก่าก็ตามแต่เป็นปัจจุบันแล้วใช้ได้เลย มีรสชาติเสมอกัน ต้องเอาปัจจุบันจะว่าอันนี้เราพิจารณาอย่างนี้แล้วได้ผล วันนี้จะเอามาพิจารณาอีกไม่ได้นะ ต้องพิจารณาให้เป็นสดๆ ร้อนๆ ขึ้นใหม่ๆ ในปัจจุบัน นั่นละได้ผลๆ เอาละสายแล้ว

สันติมาใหม่วันนี้ (มาครับ) เอ้อ พิจารณาอย่างที่ว่าละนะ มันรู้มันรู้เป็นธรรมดา อย่าถือเป็นประมาณนักอะไรผ่านเข้ามา เช่น พวกเปรตพวกผีอะไรก็ให้มันมาของมัน สิ่งที่ได้รับรู้ๆ อันนั้นไม่ใช่เรื่องแก้กิเลส เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงไม่ค่อยหนักแน่นอะไรกับสิ่งนั้น ให้ดูอาการของจิตที่มันเกิดขึ้นกับจิตๆ นี่คือกิเลส ให้ดูอันนี้พิจารณาอันนี้ ดีเกิดแล้วดับ ชั่วเกิดแล้วดับ เกิดมาจากอะไรๆ ฐานของมันคืออะไร อยู่ที่จิต ไล่กันไปไล่กันมา นี่ละที่จะแก้กิเลสแก้ตรงนี้นะ อันนั้นเป็นอาการ เช่น เป็นแขกเป็นฝรั่งมั่งค่าเป็นเปรตเป็นผีมา เราก็ฟังไปอย่างนั้นละ มันเรื่องนอกเราจึงเฉยๆ ไป เอาตรงนี้ปั๊บเลยนะ จำให้ดีตรงนี้ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz